

Седма глава

ДВАМА ПРИЯТЕЛИ

Емо се почувства страшно потиснат след извършената глупост. Той искаше да направи добрина, а то какво излезе! Направо безсмислена постъпка. И още един спечелен враг. Вместо да изръкопляска, Марина го закопа само с няколко думи. А той да се подведе от едно зайче! Ах, непроситима глупост!

- Емо, не се ядосвай – успокой го приятелят му Славчо, когато третият час беше започнал. – Случват се такива недоразумения.

- Това не е недоразумение, а глупост.

- Направи го заради Марина, а не заради онова зайче, което те накара.

- Да.

- Нищо, не съжaliaвай.

- Яд ме е.

- Защо, Сашка е хубава.

- Сестра ѝ е по-хубава.

- Аз пък мисля точно обратното.

- Въпрос на вкус.

- Марина ти харесва заради друго.

- Не знам. Тя не ми харесва. Аз направо я обичам!

- Още по-добре.

- Ние не знаем какво приказваме. Заради някакви си фустии вършим такива идиотщини!

- Ти си ядосан.

- Така е. Но вече ще действам само както ми е изгодно.

- Не се безпокой. С онова момче сме съседи. Ще се оправи положението.

- А бе не е въпроса за онова момче! Това не ме интересува ни най-малко.

- А кое?

- Не знам Марина какво ще си помисли сега за мен.

- Тя е разбрала, че си го направил заради нея.

- Едва ли.

- Напразно мислиш за това.

- Така е. Знаеш ли кой филм дават в “Свобода”?

- “Да живееш днес, да умреш утре”.

- Какъв е?

- Японски.

- Така ли? Хубав ли е?

- Не е лош.

- Не съм гледал японски филм.

- И аз не бях, но вчера го гледах. Ти днес ли ще ходиш?

- Да. С Галя.

- Какво целиш с нея? Не мога да разбера. Обичаш Марина, ходиш с Галя.

- Именно. Това е за заблуда на противника.

- А ако и Марина се заблуди?

- Аз съм я предупредил.

- Кой знае.

- Пък и ние с Марина не сме имали тясно приятелство помежду си, за да ме ревнува.

- Не знам. Твоите ходове не са ми съвсем ясни, защото Елито им докладва на двете змии за установените отношения между теб и Марина.

- Тя пък какво знае!
- Достатъчно, за да им даде коз в ръцете. Но ти трябва да си установиш една парола с Марина.
- Защо?
- Когато ѝ се обаждаш по телефона, казваш първо паролата, за да знае със сигурност, че си ти, и обратно.
- Това е идея. Противникът може да организира дезинформираща акция по телефона. Може и с писма. Паролата ще се отнася и за писмата.
- Точно така. Най-важното е да се предпазите от лъжливите сведения. Те непременно ще се помъчат да си отмъстят. И още повече, че техните отмъщения ще бъдат насочени и срещу мен и Станислава.
- Може би.
- Най-сигурна победа ще се постигне, когато ключим съюз срещу тях.
- Ние сме четирима и те са четирима. Силите ни засега са равностойни.
- Да, но те са започнали да действат.
- Как?
- Чрез твоята Галя.
- Така ли? Откъде научи?
- Видях Мерито да говори с нея. Размениха си няколко думи и Галя се съгласи с нещо. Не можах да разбера друго.
- Значи така!
- Пази се от Галя!
- Нищо, ще видя какво ще стане следобед.
- В киното предполагам, че ще са и Исата, и Мерито, и Киро, и Елито, и не знам си кой още.
- Ще видя.

- Те може би ще действат съвсем открито. От една страна, разбира се. А тайният им замисъл не знам как ще го научим.

- Ще поизчакаме малко.

- Няма защо да чакаме. Въпросът е кой ще изпревари.

- Искаш да кажеш, че ще ни погодят кален номер.

- Да.

- Тогава да действваме веднага.

- Как?

- Аз ще попитам мога ли да изляза за малко, че ми е лошо, ти излизаш с мен.

- Добре.

- Другарю Хубенов, мога ли да изляза за малко, че ми е лошо?

- Да, разбира се.

- Аз ще го придружа – извика Славчо и двамата се измъкнаха навън.

- Сега към класа на Галя. Ще трябва да я вербуваме за нас.

- Как ще я измъкнем?

- Влизам вътре и казвам, че я викат при директора.

- Не, по-добре аз да вляза. Теб са те виждали много често напоследък.